

Experiment #4: Poëzee

Wat was het idee?

De bibliotheek is een ongedwongen plek waar je jezelf kunt zijn. Waar je zelf kunt kiezen of en wat voor interacties je aangaat. Net zoals in een stadspark, bij de fontein. Daar kun je gaan zitten en een praatje maken. Of je luistert naar wat andere mensen aan elkaar vertellen. Uit die parksfeer is poëzee ontstaan: een woordfontein in de bieb. Concreet bestaat die uit het display Wolk van Probiblio met bijpassende augmented reality-Wolkapplicatie met poëzie waarin je kunt ronddwalen. Op strandstoelen staan qr-codes die verwijzen naar video's op YouTube en geluidsfragmenten op Spotify met woordkunst. Op de displaytafel ligt poëzie. In de woordfontein komen verhalen tot leven. Je kiest zelf wat je wil horen, zien of lezen.

Wat gebeurde er in het experiment met bezoekers?

Bezoekers moesten wennen aan poëzee, aan een beleving in de bibliotheek. Voor de makers drong de vraag zich op hoe opdringerig de bibliotheek mag zijn. In hoeverre nodig je mensen ongedwongen uit om deel te nemen aan de beleving? Is het erg dat er ongemak ontstaat bij bezoekers? Of moet je deelname op zijn beloop laten, en mensen niet actief uitnodigen? Uiteindelijk is het ook zo, dat als er iemand is die nieuwsgierig is en plaatsneemt, er meer mensen volgen.

Door poëzie in de context van verhalen te plaatsen, wordt het laagdrempeliger. Te meer omdat de maker van een deel van de woordkunst in de bibliotheek werkt. Dan zie je: dat is gemaakt door de persoon die hier staat, die ik aan kan spreken. Het is gewoon iemands verhaal waar ik naar kijk of luister. Iedereen heeft verhalen – wat let je om die daar zelf ook te delen?

Wat heb je geleerd?

Het aanbod kan veel groter. Een gastcurator zou een bijdrage kunnen leveren aan het meer thematisch inrichten van de woordfontein. Het hoeft bovendien niet per se over poëzie te gaan, het kan veel breder door de collectie lopen. De woordfontein hoeft bovendien niet per se in de bieb te staan. Hij past ook op festivals.

Het tot leven brengen van die collectie vraagt wel aandacht, ook van de frontoffice-medewerkers. En mensen doen niet vanzelf mee, er is wel een handreiking nodig. Mensen moeten uitgenodigd en meegenomen worden. Daar spelen de medewerkers op de vloer een belangrijke rol in.

Welke woorden je zelf gebruikt doet er ook toe. Voor sommige groepen is hiphop aantrekkelijker dan woordkunst of poëzie.